

Чудеса от небето

Удивителната история на едно малко момиче,
нейното пътуване до небето
и смайващата история на изцелението ѝ

Кристи Уилсън Бийм

Глава първа

*Височината му надмина всички полски дървета;
на него имаше много клони; ветвите му се умножаваха,
и клоните му ставаха дълги от многото води,
когато той растеше.*

Иезукиил 31:5

Огромната черна топола в ограденото пасище отвъд нашата алея беше истинско чудо на природата – от онези високи, чепати дървета, които те карат да осъзнаеш, че само Бог може да създаде дърво. Представете си палещите жегу и гладните дървояди, смразяващите студове, които сковават земята през няколко години, и летните торнада, бушуващи из Централен Тексас, дългите, нахъсани опашки на ураганите, които се извиват от Залива. В продължение на сто и повече години тази топола беше дом на птици, паяци и катерички и свидетел на сеитбите и жътвите по нивите наоколо. Стоеше като страж до пътищата, виещи се между старите дърбовете и къщите, вдигнати по плодородните поля.

Сухите ветки на оплешивяващия великан, осеяни тук-там с окъдени сърцевидни листа, се извисяваха на тридесет метра височина. В основата му стърчаха чепове, а дебелите му жилави корени се впиваха здраво в земята. Стволът му беше

толкова дебел, че човек сам не можеше да го обгърне, но преди три години успяхме да го направим заедно с Кевин и трите ни дъщери, хванати за ръце – единадесетгодишната Абигейл, деветгодишната Анабел и седемгодишната Агелин. В общи линии, така се справяхме с всички предизвикателства в живота. Зададеше ли се нещо, което човек не можеше да посрещне сам, достатъчно бе да протегнем ръце и да се хванем един за друг.

На десетина метра височина от ствола излизаха два масивни клона като разтворени обятия. Единият образуваше широк мост към по-малките дървета в сенчестата горичка, но другият беше отчупен и лежеше на земята. Мощният порив на някоя отминала буря го беше прекършил и запратил на земята. Беше изпочупил другите клони по пътя си и от тежкия удар се беше вкопал в пръстта. Високо върху широкия торс на дървото се виждаше нацърбена цепнатина – голяма хралупа, около метър и двадесет висока и почти метър широка. Отдолу приличаше на свита в шепна старческа ръка.

В Библията се разказва как Бог подготвил огромна риба, която да погълне Иона и да го отведе до другия край на бурното море. Човек се пита дали Всемогъщият не е подготвил и това дърво, много преди ние да се родим. Би могъл да си представи как Бог шепне на сърцето на тополата: *Намери начин!* И тя беше намерила.

Дните идваха и си отиваха, а дървото пазеше своята тайна.

През 2002 година – същата, в която се роди Анабел, с Кевин купихме тридесетте акра земя около черната тополя и започнахме да строим къща. Аби беше буйно, подвижно хлапе, а Агелин – молитва, която още не бяхме помислили. Аз бях погълната от радостното жонгльорство, което се налага да усвоиш, когато *бебето* се превърне в *децата*. Кевин току-що се беше присъединил към успешен екип от лекари във Ветеринарната клиника в Алварадо, където лекуваха всякакви малки и големи животни – от крави до пудели, а веднъж дори и кенгуру. Той отдава сърцето си на всяко същество, което влезе през вратата, и на неговите стопани, и неведнъж се е случвало да се прибере у дома с бездомно или пострадало кутре – Тринити, Шедоу, къдравият бял Сайпръс, умната Ривър, рошавият Арнолд и милият Джак – наполовина пинчер, наполовина гладуатор, който по своя воля бдеше над Анабел винаги когато беше болна.

Докато се местехме в новата си къща, Кевин мислеше: *Местоположение, местоположение, местоположение*. А аз мислех: *Училище, бавачки, педиатър*. Неговото съзнание беше заето от планове за семеен бизнес, а моето – от семейни дела. Затова и бяхме добър екип. Никой от нас не предполагаше, че през 2011-а целият ни живот ще се върти около спешни отделения и специалисти по редки заболявания. Интубации, скенери, биопсии, кръвни изследвания – всичко това звучи неизбежно за бабите и дядовците ни, но немислимо за едно дете. С Кевин чертаехме щастлив живот в живописното си имение със съвършените ни деца, които играят на криеница между старите дъ-

бове, люлеят се от здравите клони на тополата и пренасят покъщината ни в къщичката си на дървото.

Високата топола сама по себе си беше приключение за швейцарското семейство Робинзон*: гимнастически салон в джунглата, вълшебен замък и сафари за диви животни в едно. Аби и една нейна приятелка се катереха по малките дръвчета до естествения мост, сядаха на него и разглеждаха света наоколо, фантазирайки си всевъзможни неща, а веднъж се върнаха с малко празно гнездо, опустяло след настъпването на зимата. Съкровището очарова Анабел и Агелин, но Агелин беше прекалено малка, за да се покатери дотам, а Анабел не се чувстваше добре, за да играе навън.

– Може би получава мигрена от лекарствата – предположих аз. – Дали, ако спрем някое от тях, рискуваме нова червена непроходимост?

– Хайде да не дърпаме дявола за опашката! – отвърна Кевин. – Тази седмица е контролният ѝ преглед в Бостън. Ако има нещо, ще го открият.

Двете с Ана излетяхме от Далас-Форт Уърт и оставихме града и красиво оформените му предградия под себе си. Натоварените пътища заприличаха на мравешки пътечки. Фермите и нефтените полета се простираха като шарена покривка. Подпряла чело на илюминатора, Анабел гледаше как всичко изчезва в облациите. Мислите ѝ се рееха някъде далеч оттук, а очите ѝ бяха замъглени от познатата болка на мигрената.

* *Приключенията на швейцарското семейство Робинзон* – американски телевизионен сериал по едноименния роман на Йохан Вис. – Бел. преб.

Беше летяла достатъчно пъти, за да знае, че може да измоли допълнителен *Спрайт* от стюардите с миламата си усмивка. Знаеше и какво я чака в Детската болница в Бостън: много дни на прегледи, игли, вземане на кръв, скенери и инвазивни изследвания, които я караха да се чувства още по-изцедена и отчаяна.

— Този път отиваме само за един ден — напомних ѝ аз. — Ще се върнем след нула време, а после, докато се усетиш, ще е станало Коледа.

Винаги готова да погледне нещата откъм хубавата страна, Анабел кимна щастливо и праметна ръката ми през раменете си. Аз я погалих с палец по ключицата близо до мястото, където минаваше ПВЦК — периферно въведеният централен катетър за парентерално хранене по време на епизодите, в които заради чревната псевдообструкция малкото ѝ телце не можеше да преработва никакви вещества, даже вода. Казано на прост език, хронична псевдообструкция означава, че веществата не се придвижват нормално от точка А до точка Б в червата. Понякога причината е неврологична, друг път — мускулна. В случая на Анабел нервите не успяваха да се задействат синхронно. Обострянето на състоянието силно напомняна чревна непроходимост, затова и го наричат *псевдообструкция*.

В продължение на четири години се борихме с жестоката действителност, криеща се зад медицинската терминология: първо, за да достигнем до съкрушителната диагноза, а после — за да открием надежда и смислена помощ за своята Ана.

Най-сетне стигнахме до д-р Самюъл Нурко – директор на Центъра за мотилитет и функционална гастроентерология в Детската болница в Бостън и доцент по педиатрия в Медицинския факултет на Харвардския университет. Признат е като един от водещите експерти по псевдообструкция в световен мащаб, но Ана и другите му пациенти го обичат заради широката усмивка и ярките му вратовръзки с анимационни герои. Той се оказа нашата спасителна лодка. Включихме се в него, въпреки че разходите по лечението и пътуването ни изцедиха докрай. Този път успяхме да ги финансираме с продажбата на луксозния тунингован пикап на Кевин с надпис: *Виж, мамо, вече съм тексаски ветеринар!*, който едва бе изплатил с голяма гордост няколко години по-рано.

Трудно се поддържа качество на живота при деца с такова хронично, животозастрашаващо заболяване. Отчаяно търсехме всякакви средства да облекчим болката на Ана и да ѝ помогнем да води някакво подобие на шо-годе нормален живот. Д-р Нурко беше един от малцината лекари в САЩ, които можеха да ѝ назначат цисаприд – медикамент, изтеглен от пазара поради риска от евентуално увреждане на сърцето и черния дроб. Редовните посещения в Бостън бяха задължителен елемент от сложния баланс между множеството клинични рискове и тънките нишки на надеждата.

Кевин като лекар може да анализира научните аспекти на всичко това. Аз го приемам по-лично. И как иначе, след като съм майка? Спомнете си приоритетите си в грижите за едно бебе, когато сте фокусирани върху най-важното за живота му. Внимавайте какво приема, следите какво изхвърля: това са

основните компоненти на благополучието му. За да живее, тялото трябва да преработва правилно три неща: въздух, кръв и храна. Две от три не са достатъчно. И ако имаш значим проблем с първите две, те очаква бърза и милостива смърт, но при третото това означава бавна и продължителна агония.

Когато настъпи тежко нарушение в преработването на хранителни вещества, всяка възможна медицинска помощ е в най-добрия случай унижителна, а в най-лошия – немислим удар върху физическото и емоционалното благосъстояние. Анабел се бе приближила твърде много към втория край на спектъра. Проклетият дракон я бе захапал право по средата и я стискаше неумолимо със зъбите си, а ние с Кевин не можехме да го унищожим и това разкъсваше сърцата ни.

Въпреки болките и мъчителните терапии, усилията да не изостава в училище и да не се отчайва, докато гледа как сестрите ѝ разцъфтяват, Анабел приемаше всичко с бодро вдигната глава, която мога да опиша само като удивително благородство на душата. През първите две години, в които постоянно получавахме лоши новини и ударите следваха един след друг, с Кевин ставахме все по-дебелокожи и посрещаме новите изследвания като двойка скептични броненосци. Анабел, от друга страна, беше оптимистично настроена към новите протоколи за лечение и гледаше философски на неуспешните. Изтърпяваше стоически иглите, тръбичките и електродите и правеше всичко възможно да бъде образцов пациент през 99 процента от времето. Излъчваше радост и спокойствие, които привличаха любовта и добрината като с магнит. Бяхме заобиколени от плътен кръг от приятели и роднини, които ни

правеха сладкиши, молеха се за нас и успяваха всеки път, когато се наложеше, мигновено да се отзоват на молбата ни да гледат Аби и Агелин.

На летището в Бостън ни посрещнаха добрите ни приятели Бет и Стив Харис, които никога не ни оставяха да слезем от самолета и да тръгнем из града сами. Първоначално се свързахме с тях чрез съпругата на пастора, който ни венча. Тя се молеше за нашето семейство и борбата на Ана, а когато чу, че заминаваме за Бостън, се обади на Бет и Стив. Оттогава насам те нито веднъж не позволиха да кацнем, без да има кой да ни посрещне и да ни закара до хотела.

Бет вдигна Анабел и я гушна, след което се запътихме към летищния автобус.

— Готови ли сте за Коледа? — попита Бет.

— Тази година ще празнуваме по-скромно — отвърнах аз. — Само със семейството.

Разбира се, не беше толкова скромно, колкото звучеше. За семейство Бийм празниците са низ от пътувания *над реката, през гората** — предколедно гостуване при моите родители (Мо Мо и По По)** в Уичита Фолс, Бъдни вечер и Коледа при родителите на Кевин (баба Джан и Пу По) в Хюстън, Нова година с бабата на Кевин в апартамента ѝ на брега на морето в Корпъс Кристи.

— Звучи шеметно — отбеляза Бет.

* Популярна американска песен за Деня на благодарността, основната тема в която е пътуването до бащиния дом по случай празника. — Бел. прев.

** Често срещано южняшко обръщение към бабата и дядото. — Бел. прев.

— Абсолютно шеметно — потвърди Анабел, докато ловко се качваше на ескалатора с малкия си сак на колелца. Обиграна пътничка.

Аз я хванах за лакътя.

— Ана, миличка, спри за секунда и си облечи якето, преди да сме излезли на студа.

Тя носеше розова тениска с искряща пеперугка и пришит елек с къси ръкави, който се закопчаваше отпред — любимото ѝ модно решение към момента. Идеално облекло за слънчев джекемврийски ден в Далас-Форт Уърт, но не и за Бостън. Докато обличаше топлото си яке, забелязах, че по време на полета тениската ѝ се е опънала върху разширеното коремче. Побиха ме тръпки.

Стигнахме до колата и се презърнахме със Стив.

— Докога сте тук? — попита той. — Ще имате ли време да излезем на вечеря?

Стив и Бет бяха прекрасна компания за вечеря и добре познаваха ограниченото меню на Ана, когато изобщо можеше да приема твърда храна.

— Този път сме само за една вечер — отвърнах аз. — Рутинен преглед, кръвни изследвания и ЕКГ, за да се уверим, че лекарствата не вредят на сърцето ѝ. После отлитаме — направих нехаен жест с ръка.

Не допусках други мисли да хвърлят сянка върху плановете ни. Не и този път. Кевин и момичетата ни чакаха у дома, а и за Бога, беше Колега!

Нашият познайник, драконът, обаче явно не схвана намека.

На следващата сутрин чух:

– Налага се да приемем Анабел. Резултатите не ни харесват. Трябва да разберам какво се случва в храносмилателната ѝ система. Много е бледа, има тежка диспепсия, а и това постоянно главоболие много ни тревожи.

– Разбирам необходимостта от още изследвания – казах аз предпазливо. – Работата е там, че тя прекара много време в болницата през последните две години, наистина *много*, и въпреки че е боец, вече е съсипана. А миналата седмица изглеждаше нормално – доколкото въобще е възможно. Имаше хронични болки, но се хранеше и пиеше, а червата ѝ работеха относително добре. Дойдохме само на контролен преглед. Моля ви, обърнете внимание само на острия проблем, направете нещо за болката и ни пуснете да си вървим, а ние ще посетим д-р Сидики в Остин. Той е ученик на д-р Нурко, работили са заедно. А и много близо до къщи имаме чудесен педиатър, д-р Моузес – той се грижи за Ана още от бебе.

Много ми се искаше да не звуча умолително, но беше точно така. Молех се на лекаря, молех се на Бог... бих се помолила и на Дядо Коледа, който чакаше зад ъгъла.

– Ще я приемат в болницата – казах на Кевин вечерта по телефона. Почувствах тежката въздишка в другия край на линията. Той знаеше какво следва не по-зле от мен, Анабел също. Започваше *non per os* – нищо през устата. Щяха да я включат на системи, за да могат червата ѝ да си починат. После беше ред на подготовката за инвазивните изследвания на горния и долния храносмилателен тракт, бариевата клизма и колоноскопията, за да проверим дали не я заплашва опасна непроходимост.

— Колко я боли? — попита Кевин.

— Казва шест или седем, но знаеш колко е държелива. Винаги казва по-малко.

— А духът ѝ как е?

— Не е добре. Никога не съм я виждала такава, Кевин. Само гледа в телевизора, не става да отиде дори до прозореца или до стаята за игри, не говори с никого...

— Мамо — простена Анабел, — може ли да ми сложиш топлия компрес на корема?

— Разбира се, миличка! — подадох ѝ мобилния си телефон. — Ето, поговори си с татко, докато аз изтичам до кабинета на сестрите. Ще стане по-бързо, отколкото ако натиснем копчето да ги повикаме.

Докато се върна с компреса, баща ѝ беше успял малко да я размее. Все още беше потиснатата, но сърцето ми литна, като чух тихия ѝ смях. Помогнах ѝ да сложи топлия компрес, а тя ми подаде телефона.

— Ще те оставям — казах на Кевин. — Утре рано си на работа.

— Всичко ще се оправи, мила — рече той, макар да си личеше, че не го вярва повече от мен. — Обичам те, Кристи.

— И аз те обичам.

— Кажу и на Ана, че я обичам. Аз вече ѝ казах, но... нали знаеш. Кажу ѝ го пак.

— Непременно. И ти кажи на Аби и Агелин, че ужасно ми липсват.

— И вие им липсвате.

— Кажу им да си измият зъбите. И да не забравят края. А Аби да си вдигне носа от книгата и да ти помогне с вечерята.

– Вече е готова. Не се притеснявай.

Казахме си *Обичам те* по още веднъж. Може би и повече. После затворих, намалих светлината, събух обувките си и легнах до Анабел, прегърнала малкото ѝ топло тяло до корема си, сякаш още можех да я подслоня и защита в утробата си.

– Коридорите са украсени с хиляди коледни лампички – прошепнах аз, като я погалих и отметнах косата ѝ от челото. – Като погремнеш, може да се разходим.

– Нямам желание – звучеше страшно изнурено и тъжно.

– Е, хайде де! Да обиколим коридорите! Тук имат толкова много коридори, че ще ни стигнат за дни наред.

– Не, благодаря.

– Да видим дали имат *Дисни ченъл*? Може да дават онзи филм със Селена Гомес. Или да ти почета, докато заспиш? Искаш ли?

– Не.

– Анабел... милото ми момиченце...

Усетих как гърдичките ѝ се повдигат и за първи път в дългото си мъчително изпитание беше завладяна от дълбок, неутешим плач. Океанът от мъка я погълна във вълна от горчиви сълзи. Цялата ми гуша плачеше с нея, но аз хапех устни, опитвайки се да бъда твърдата, за която да се улови. Насърчавах я да диша, обсипвах с целувки главата ѝ, държах топлия компрес върху издуващото се коремче. Стисках зъби и трескаво, безмълвно се молах: *Моля Те, Господи, моля Те, нека аз да поема тази болка. Нека мен да ме боли, Господи. Ще сторя всичко, което поискаш, само ми дай нейната болка. Господи, дал си на Агар и рожбата ѝ вода в пустинята, моля Те, моля Те, имай милост...*

Анабел плака дълго с разтърсващи ридания, прекъсвани само от отчаяните въпроси: *Защо става така с мен? Защо не съм като сестрите си? Как е възможно да ми се случва всичко това, след като толкова хора се молят за мен?*

Не можеш да ѝ отговориш. Аз си задавах същите въпроси.

Хлиповете ѝ най-после се успокоиха и преминаха в изтощено хълцащо вдишване и издишване. Тя като че ли се предаде; отпуснатото ѝ тяло пареше, а прациящата ѝ наслектризирана енергия гаснеше с всяка тиха въздишка. Аз лежах, заслушана в тихата шетня на сестрите в кабинета по-нататък по коридора и канките на системата до леглото. Мислех, че Анабел е заспала.

— Мамо... искам просто да умра и да отида на небето, при Исус, където няма да ме боли.

Заля ме ледена вълна.

— Анабел... — отчаяно търсех правилния отговор. — Ако... ако отидеш на небето, няма да бъдеш с мен и татко. В душата ми ще остане огромна празнина. Ще ми бъде много мъчно.

— Не, мамо — отвърна тя, без да мигне, — ти ще се самоубиеш и ще дойдеш с мен.

— Ана...

Думите засядаха в гърлото ми.

Каза го толкова прямо, толкова спокойно и без никакво колебание... просто изрази мрачното чувство на един светъл дух. Призля ми. Вцепенена от тъга, осъзнах, че тя го е обмислила, прагматично го е разгледала от всички ъгли. И го е решила.

Когато най-сетне заспа, аз се измъкнах в коридора и се обадох на Кевин.

– Физически не е по-зле отпреди – казах му аз, – но психичното ѝ състояние ме плаши.

Като се замисля сега, не знам защо съм била толкова стъпни-сана от желанието – от молитвата ѝ – да се прибере при Бог. Анабел е реалист, а второто ѝ име е Фейт (*Вяра*). Защо да не поиска да приключи с тази дълга, мъчителна борба? Аз самата ѝ бях разказвала за Бог и Иисус, и за безоблачните Небеса. Знаех, че там ще бъде на сигурно място, избавена от болката, изпълнена с вечна радост при своя Спасител, но с цялото си егоистично сърце исках да остане при мен. Душата ми копнееше тя да издържи.

Моля Те, Господи, не прави това! Моля те, Иисусе, дай ѝ сили да продължи!

През следващите дни идваха физиотерапевти, които да я вдигнат от леглото, и детски психолог, който да я насърчи да говори за чувствата си. Когато забраната да приема храна и вода през устата отмина и лекарите се успокоиха, че няма непроходимост, а храносмилателната ѝ система отново проработи, аз и сестрите започнахме да я умоляваме да хапне и пийне нещо, но тя отказваше. Вече можеше да се движи, да се храни и пие, дори да стане от леглото и да играе, но тя не желаше да го прави. Друг път много се радваше, когато Бет – винаги топла, стилна и забавна, идваше да посети при нея, докато аз отскоча до хотела, за да си взема един душ. Сега искаше само да спи и държеше аз да бъда до нея през цялото време.

– Знаеш ли колко хора се молят за теб днес? – казвах ѝ всяка сутрин. – Страшно много. Мо Мо и цялото ѝ неделно учи-

лище в Уичита Фолс. По По и другите дякони в църквата. Баба Джан и Пи По, и прабаба ти, и всички наши приятели и роднини...

Галех я по главата и повтарях тази молитва на любовта, надявайки се тя да усети как думите и вярата им издигат непристъпна крепост около нея.

Д-р Нурко беше заминал поради спешен семеен проблем и вместо да поседна с доверения ни лекар сред познатата глъч на стаята за игра, аз се озовах в съвещателна зала, заедно с целия медицински екип. Върху масата бяха разгънати таблици и образни изследвания, като карти на физическата обсада на моята гъщеря. Духът на Ана за първи път се беше огънал и сега психичното ѝ състояние беше също толкова страшно и опасно, колкото и коварната болест в червата ѝ.

– Много сме загрижени – каза някой.

Всички закумаха и повториха като мрачно ехо: *Много*.

О, как копнеех Кевин да е до мен с непокламимото си присъствие. От самото начало аз бях свирепата Мама Мецана. Нямаше проблем да говоря и да споря от името на Анабел, но Кевин знаеше какви въпроси да зададе. Той владееше езика на диагностиката и имаше образование, което веднага променяше тона на гласа им. Мен наричаха *майче* и ми се усмихваха успокоително; към него се обръщаха с *докторе* и отговаряха точно.

Бяха предложени различни стратегии, включително идеята да намалим дозата цисаприд и да добавим антидепресант, но преди да успеем да проверим дали ще се получи, се случи най-доброто възможно нещо.

Сутринта, след като говорих с Кевин, той затворил телефона и се провикнал:

– Абигейл! Пригответе си багажа!

Най-голямата ни дъщеря добре познаваше процедурата; двете с Аделин биваха вдигани от леглата или вземани от училище, за да бъдат изпратени при приятели или роднини, а ние с Кевин да заведем Анабел в Спешното. Само след минути вече била пригответа двата сака за себе си и за малката си сестра. Натоварили се в раздрънкания дизелов пикап, който Кевин беше взел назаем от ветеринарната клиника. Доста шум вдигаше на фона на елегантния Докмобил, за който бе работил толкова усилено, но той беше признателен, че разполага с нещо на четири колела.

– Къде отиваме? – попитала Аби.

– В Бостън.

Баща им подкарал с мрачна решителност към летището. Докато шофирал, Аби вадела кредитните карти от портфейла му една по една и му четяла номерата, а той звънял на банките да моли за увеличаване на лимита, за да може да купи самолетни билети за себе си и момичетата. Никога няма да разберем какво точно му е коствало това. Кевин много се гордееше с факта, че се справя с всяко затруднение. Беше учил много и работил през цялото време, за да се издържа; беше изградил солидна кариера, изкарваше сносни пари и осигуряваше добър живот на мен и дъщерите си. Стараеше се с личен пример да ги научи на трудова етика, почтеност и умение да разчитат на себе си. Той просто е от хората, за които казват, че са *солта на земята*. Но не можеше да поне-

се мисълта за случващото се в Бостън – твърде далеч от него, за да помогне.

По-късно сподели, че му подействало доста смиряващо да се качи в чуждия пикап с десет долара в джоба и да шофира с телефон, долепен до ухото, мъчейки се да изпроси, заеме и въобще по някакъв начин да измъкне пари от непознати, докато гъщеря му го гледа с широко отворени очи и се чуди как да помогне. Фактът, че тя бе станала свидетел на всичко това, му тежеше още повече. Но аз отвърнах, че Аби е стара душа и достатъчно мъдра, за да знае, че няма по-силен човек от онзи, който е готов да стъпче гордостта си в името на своето семейство. В крайна сметка една служителка му казала просто да опита – не можела да увеличи лимита, но го посъветвала да се пробва.

– Не се знае – рекла тя, – може и да мине.

Слава на Бога за малките добрини, както казват хората!

Късно през същата нощ Анабел лежеше в болничното си легло – будна, но незаинтересувана от телевизора, който бръмчеше в ъгъла. Когато Кевин и момичетата влетяха през вратата на стаята, по лицето ѝ преминаха поне четиринадесет нюанса на слисване. Изражението ѝ беше безценно (обзалагам се, че и моето също). Кевин я грабна в обятията си, а Аби и Агелин се втурнаха да ме прегърнат като малки коали.

– Чааакайте малко – премигна Анабел, като се мъчеше да осмисли случващото се. – Аз съм в Бостън. Какво правите тук?

– Дойдохме да те видим! – засмяха се Абигейл и Агелин и се покатериха на леглото, за да ѝ покажат картичките, които ѝ бяха нарисували в самолета. – Искаме да оздравееш по-скоро!

С Кевин се гледахме над лешниковите им главички. А после Абигейл – вечният подстрекател в тайфата на сестрите Бийм – направи това, което аз, докторите, сестрите и терапевтите не успяхме цяла седмица.

– Покажи ни стаята за игри, Ана! – рече тя. – Нали има такава?

– Да, ама...

– Да отидем тогава! – Аби не търпеше възражение. – Хайде!

И ето че Анабел стана от леглото, подкара стойката със системата като стар професионалист и се запъти към коридора, а останалите я последвахме като на парадно шествие. Минаваше единадесет вечерта, но сестрите толкова се развълнуваха от искрата живец в малката си пациентка, че отвориха стаята за игри и оставиха момичетата да шурейт, да се боричкат, да пишат и да се смеят. Анабел беше прекалено слаба за физически подвизи, но Аби и Агелин инстинктивно *доведоха планината при Мохамед* и организираха игра, в която тремамата стойка със системата не пречеше, а шарените мебели и играчки добиха ново значение.

– Аби, може ли да изиграеш онази сценка с вещицата? – помоли Анабел.

Агелин веднага се присъедини:

– Да! Аби, изиграй я! Моля те, моля те, моля те!

Моноспектакълът започна както всеки път, когато Ана беше в болница: Аби играеше миламата малка прислужница, която някак се бе озовала при зла вещица, играеше и самата вещица, която по неясни причини искаше да нарани доброто момиче. Но каквото и да скроеше, се проваляше с гръм и трясък: спъва-

